

Un foarte scurt ghid de auto-organizare studentească

Studentul G

11 aprilie 2013

[pentru toți cei pe care ar putea interesa]

În ultima vreme sunt mult prea multe probleme în cadrul Universităților și a Facultăților – și, desigur, în cadrul educației în general. De la violarea autonomiei universitare, precum se întâmplă destul de des la Universitatea Babeș-Bolyai, unde poliția intră în clădirile universitare de bună voie, și nechemăți de Rector (așa cum scrie în lege – doar el/ea poate chema orice forță de ordine în interiorul unei clădiri cu caracter educațional), la nerespectarea multor drepturi și legi fundamentale a studenților și cadrelor didactice (care se întâmplă la nivel național), până chiar la desființarea unei întregi Facultăți, doar așa, că i se scoală rectorului (precum s-a întâmplat pe 1 aprilie la Craiova, cu Facultatea de Științe Sociale – iar aproximativ 1.500 de studenți au de suferit de pe urma acestei decizii).

Organizațiile studentești nu sunt capabile să acționeze mai departe decât de petiții kilometrice, comunicate de presă pe site-urile lor și uși închise-n nas din partea oficialilor Guvernului sau Universităților. Așa că singurul mod în care se pot aduce schimbările necesare este **auto-organizarea studentească**; doar atunci când noi, studenții, ne organizăm să creăm contexte de presiune și de schimbare, doar atunci vom putea face ceva!

Acesta este un mic ghid de cum să te organizezi în cadrul unei mișcări studentești locale, și pe baza experienței de aproximativ două săptămâni de ocupație studentească la Universitatea Babeș-Bolyai. Desigur, există rețetarul celor din Croația, un document excepțional, dar consider că este necesar să ne centram, cel puțin pentru moment, pe câteva lucruri de bază.

*

Pentru început trebuie să subliniez faptul că organizarea cea mai eficientă este cea non-ierarhică, orizontală și pe principii de democrație directă/participativă. Este necesară aceasta deoarece noi nu vom funcționa pe principiul „șeful ne dă ordine și noi facem cum ni se cere” ci pe principiul „toți avem minimum o problemă comună pe care o vom rezolva împreună”. Grupul trebuie să fie un organism social viu, care funcționează din dorința de schimbare a celor care participă la activități.

Iar pentru a ne organiza astfel va trebui să funcționăm pe doar câteva principii de bun-simț: trebuie creat un spațiu non-discriminatoriu, unde fiecare participant are dreptul la a-și spune părurile și, ulterior, să nu se trezească cu remarci de genul „ești prostovan” sau „spui prostii”. Fiecare individ are propriile opinii, moduri diferite de a și le expune, și cu toții am crescut în medii și contexte diferite. Dacă suntem conștienți de asta, cu certitudine nu vom sări să facem în fel și chip pe nimeni, ci vom accepta faptul că cineva poate avea o opinie diferită decât a noastră.

Bine, dar dacă avem opinii diferite privind problema noastră comună și modul în care am putea să rezolvăm aceasta, ce facem? Aici intră în discuție **consensul**. Modul de a lua decizii prin consens se bazează pe ideea că oamenii ar trebui să aibe controlul total asupra propriilor lor vieți iar puterea trebuie să fie deținută de către toată lumea, și să nu fie concentrată în mâna unui număr mic de oameni. Consensul este acea situație când toți oamenii prezenți sunt de acord cu un lucru, iar acest fapt este urmarea unui proces de discuții. Chiar dacă în continuare vor fi opinii diferite, toți participanții vor ști cu certitudine că au o problemă comună – oricare ar fi aceea – și că ar exista un mod comun în care se poate acționa. Din acest moment putem vorbi despre un **grup constituit pe afinitate**. Toți sunt aici pentru un motiv (sau mai multe) și doresc să acționeze spre a rezolva o problemă (sau mai multe) pe care o resimt în viața de zi cu zi.

Înainte de a trece la următoarea idee, trebuie specificat faptul că există moduri de a fluidiza discuțiile, prin prisma facilitării și moderării. De asemenea, există fel și fel de moduri tăcute de ați arăta acordul sau dezacordul, faptul că vreți să spui ceva, sau vreți să adăugați ceva la cele spuse mai înainte, și multe altele. Atașez aici un document specializat în a prezenta aceste moduri și care oferă detalii și despre consens.

(Facilitating Meetings – a short guide: <http://www.seedsforchange.org.uk/shortfacilitation> [în limba engleză])

*

Pasul următor ar fi constituirea de **grupuri de lucru**. Aceste grupuri există ca și necesitate a grupului în sine. Astfel, pot exista grup pentru media și comunicare, grup pentru organizarea unor dezbateri,

grup de securitate, grup tehnic și alte posibile grupuri. Acestea se constituiesc pe baza necesităților apropiate sau de viitor a oamenilor.

O dată stabilite grupurile necesare, oricine dorește poate participa la ele. Se poate alege un om care să fie „supraveghetorul”, sau nu. Oamenii care participă la grupuri pot fi permanenți, sau pot veni alții noi în fiecare zi – în paralel cu plecarea altora. Totul este **voluntar**, și este pentru un scop bine definit – buna funcționare a grupului în general.

De asemenea, pentru ca grupul să aibe o voce proprie, va fi necesară constituirea unui **grup media și pentru comunicare**, care va avea rolul de a fotografia, filma, scrie despre cele ce se petrec. Pentru asta, vă puteți contacta colegii de la jurnalism, sau televiziune, fotografie, care, pe lângă că vă vor ajuta nespuse de mult, vor face și **practica** atât de necesară în aceste domenii. Este important să nu se depindă de mass-media locală sau națională, care niciodată nu se știe ce planuri are, ce afilieri politice are, și așa mai departe. Pentru că există șansa ca la jurnalul de seară să se prezinte doar anumite imagini, care pot fi defăimătoare, sau care vor păstra o anumită impresie negativă. Oamenii care vor avea legătură cu grupul vor ști adevărul, dar cei care nu, se vor baza pe ce citesc în ziare, sau văd la televizor, sau pe internet.

Sau, în cazul unei ocupări (precum cele din Cluj sau București), va fi nevoie de un grup care să se ocupe de citirea întregului areal de regulamente, statuti, atât ale universității, cât și ale studenților sau cele interioare, de buna funcționare a instituției. În paralel, în situațiile de tensiune între grupul de studenți și anumiți oficiali ai administrației Universitare, sau a Statului sau poliția, este nevoie de un grup de „diplomați”, care, deja fiind la curent cu toate regulamentele și legile în vigoare, să prezinte – într-un mod calm – faptul că există abuzuri din partea oficialilor și a instituțiilor pe care le reprezintă, iar că ceea ce se întâmplă este perfect legal, regulamentar, legitim. Desigur, nu întotdeauna funcționează, dar poate trage de timp și să creeze anumite contexte favorabile studenților. Iar, mai ales în situații de tensiune, este necesară anunțarea unei mobilizări locale și la nivel mai înalt, spre a arăta oficialilor că grupul nu este singur, ci că sunt zeci și sute de alte persoane care îi susțin – și că nu ar fi bine dacă ar reacționa violent sau negativ.

Să nu uităm și de necesitatea solidarizării din partea cadrelor didactice, care, în sine, poate schimba cursul acțiunilor din partea oficialilor...dar să ne întoarcem la ceea ce discutăm mai înainte.

Grupurile de lucru, spre a funcționa bine, vor trebui să fie într-o constantă legătură între ele, și, de asemenea să-și prezinte problemele sau ceea ce au făcut grupului întreg. De asemenea, activitățile grupurilor de lucru vor fi dezbătute și decise de întreg grupul, pentru a fi adevărații reprezentanți ai întregului. În general, toate lucrurile vor funcționa bine doar dacă vor fi dezbătute și decise în cadrul grupului, pentru că doar atunci vor ști toții indivizii întreaga paletă de probleme, informații, posibilități, etc.

Autonomia și auto-sustenabilitatea trebuie să fie la un nivel cât mai ridicat posibil spre a crește șansele de succes ale grupului. Pentru asta este necesară „revendicarea” modurilor de producție: imprimate pentru fluturași sau afișe, katere, foarfece, pânză pentru bannere, vopsele, etc. – toate materialele necesare activităților grupului.

*

Trebuiește răspândită informația, adică motivația acțiunilor grupului de studenți. Pentru asta este nevoie de un grup foarte bun de comunicare și media, care va avea rolul de a „împânzi” internetul de poze și informații scrise, de a face fluturași care să fie răspândiți prin facultate, universitate, oraș. Cei care vor merge să dea fluturași colegilor studenți, oamenilor de pe stradă, vor trebui să fie pregătiți să stea și la povești cu aceștia. Unii oameni doresc informații verbale înainte de a citi fluturașul – de multe ori chiar acest fapt îi va determina să citească sau nu fluturașul.

De asemenea, din când în când vor trebui scrise comunicate de presă privind acțiunilor făcute în respectiva zi sau în general, care, ulterior vor fi trimise mass-mediei. Aceste comunicate de presă trebuie decise în grup pentru a reprezenta grupul și nu doar anumiți indivizi din grup. Să nu vorbim și despre necesitatea unui spațiu virtual (pagină de Facebook, blog, cont de Twitter, sau ce o mai exista), care va avea rolul de „centru” de unde se vor putea informa oamenii, vor putea distribui informații, și

ce alte materiale mai există – plus că va fi și un mod de comunicare cu alte persoane din afara orașului, sau țării.

Privind legăturile cu mass-media, acestea pot fi decise de către grup – desigur. Dar, în mare, este de preferat dacă persoanele care vor vorbi cu jurnaliștii să fie aleși ca și **delegați** ai grupului și vor ști exact ce trebuie să spună, fie din cap, fie citit de pe o hârtie. În rest, dacă se întâmplă ca cineva să vorbească cu jurnaliștii, trebuie specificat de la început că cele ce vor urma să iasă pe gura vorbitorului sunt opinii personale și nu informații oficiale. Aceste lucruri pot să scadă șansele privind informații eronate sau împotriva grupului.

(În sine, acest ghid este o opinie personală și nu prezintă neapărat opiniile tuturor celor care au făcut parte din ocupația sau activitățile din cadrul ocupației din clădirea centrală UBB)

*

Grupul, din momentul începerii de activități și acțiuni, intră într-un proces de evoluție organică. Acest lucru l-am resimțit în cadrul ocUBB, când toți cei prezenți deveneam un organism social, viu, care lucra în beneficiul motivului pentru care ne aflam acolo. Problemele, lipsurile, neînțelegerile din cadrul grupului erau aplanate imediat, remediate, fără probleme. Din acel moment totul a început să meargă după contexte, nevoile grupului ca atare, după ceea ce se întâmpla în jurul nostru.

De aceea nu aș prea mai putea discuta foarte multe, deoarece din acel moment indivizii din grup ajung să creeze o legătură între ei, bazată pe afinitate, iar viitorul grupului este decis în sine de grup și de contextele exterioare lor.

Iar dacă se ajunge în situația aceasta, putem spune că auto-organizarea a funcționat. De aici și până la rezolvarea problemei, totul depinde de bunul mers al grupului – de „sănătatea” acestuia.

*

Desigur, pentru mai multe informații, puteți citi cu încredere rețetarul studenților din din Croația, care este unul din cele mai complete de acest gen privind auto-organizarea (în cazul lor, auto-organizarea la o ocupație studențească).

Biblioteca Anarhistă

Studentul G
Un foarte scurt ghid de auto-organizare studențească
11 aprilie 2013

personală

ro.theanarchistlibrary.org